

Vörös Lobogó

Az R. M. P. Arad-tartományi bizottsága és a tartományi néptanács lapja

XI. évfolyam, 3104. szám

4 oldal, 20 bani

1955. február 15. kedd

N. A. BULGARYINNAK, a Szovjetunió minisztertanácsa elnökének beszéde a Legfelső Szovjet február 9-i ülésén

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASSZ közli N. A. Bulgaryin képviselőnk, a Szovjetunió minisztertanácsa elnökének 1955. február 9-én a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének ülésén elmondott beszédét.

Képviselő elvtársak! Nagy megtiszteltetésben részesültem, amikor bizalmuk jeléül, a Szovjetunió minisztertanácsának elnökeként jöttek. Köszönetet mondok, elvtársak, ezért a megtiszteltetésért és biztosítom Önöket: minden erőmmel azon leszek, hogy részvevőjek legyek a jövőbeni tevékenységének fő problémáinál.

Engedjék meg, hogy röviden idézzek a minisztertanács jövőbeli tevékenységének fő problémáinál.

Elsősorban biztositani kívánom a Legfelső Szovjetet, hogy a minisztertanács jövőbeni tevékenységének fő problémáinál a kommunista párt által kidolgozott és népkép által megerősített politikai tervet (taps) — a kommunista társadalom építésére, a szovjet állam hatalmának további erősítésére, a munkásszertály és a kolhozparasztság szovjetizálására, a megszállt területek iránti politikai, a béke és biztonság megerősítésének politikáját (taps).

Ennek a politikának a megvalósítása biztosítja a szocialista államunk további felvirágzását és a nép jólétének fokozását. A kommunista párt és a szovjet kormány egész tevékenységét annak a nemes feladatnak a szolgálatába állítja, hogy minden eszközzel javítsa a dolgozó életkörülményeit. Nép gazdaságunk továbbfejlesztésének alapja mindenkor a nehézipar volt és az marad továbbra is. A nehézipar termelése ez idő szerint közel 3,5-szer felülmúlja a háború előtti 1940. évi színvonalát.

Magas fejlettségű fokon áll a nehéziparunk a kommunista párt és a szovjet nép nagy történelmi vívmánya. Ismeretes, hogy a nehézipar becsülettel szolgált a szocializmus építésének és hazánk függetlensége megerősítésének ügyét. A nehézipar az alapja országunk megvédhetetlen védelmi képességének és derek hadsergünk erejének. Elvtársak, emlékezzetek vissza a Nagy Honvédő Háború nehéz éveire. Ha abban az időben nem rendelkezünk volna hatalmas gazdasági alappal, — nehéziparunkkal — nem arathattunk volna győzelmet az állig felfegyverzett ellenség felett. A nehézipar biztosította hazánk szabadságát és függetlenségét.

A nehézipar biztosítja nép gazdaságunk valamennyi ágának — a mezőgazdaságnak, a könnyűiparnak és az élelmiszeriparnak — a fejlődését, így ez a forrása a szovjet nép jóléte további növelésének.

Hogy fejleszthessük a könnyűipar számára nyersanyagot biztosító mezőgazdaságot, el kell látnunk elegendő mennyiségű traktorral, kombájjal és más mezőgazdasági géppel. Mindezeket csak a nehézipar tudja adni. A nehézipar fejlesztése terén mindig követünk és követjük ezután is a nagy Leninnek és műve hűséges folytatójának, J. V. Sztálinnak utmutatásait.

Országunk szocialista építésének egész meglehetősen igazolta a nehézipar elsődleges fejlesztésének irányvonalát, amelyet a párt az osztályellenességgel és ügynökségekkel vívott nehézharcban védelmezett meg. Ez az irányvonal megfelel a szovjet állam és népkép létezésének. Ezért gazdasági síkon a kormány a jövőben is szilárdan követi a kommunista párt általános irányvonalát, amely előírja a nehézipar minden eszközzel való fejlesztését. (Hosszszes taps).

A kormány egyik legfontosabb feladata lesz a szocialista mezőgazdaság fejlesztésére kidolgozott partin-

tézkedések valóra váltása abból a célból, hogy biztosítsuk a lakosság egyre növekvő élelmiszer-szükségleteinek kielégítését és az ipar nyersanyagellátását.

Ebből a szempontból óriási jelentősége van a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága legutóbbi plenáris ülésén hozott határozatnak, amely azt a feladatot tűzte ki, hogy a következő 5-6 évben az évi gabonatermelést nem

nég jobban a tudomány szerepét a műszaki fejlődés és a szocialista kultúra magasabb színvonalának elérésében.

A népgazdaságban előtérbe álló összes feladatok, amelyeket itt felvázoltam, valamint olyan fontos feladatok, mint például a vasúti, vízi és más természetű szállítók továbbfejlesztése, a lakásépítések kiépítése, a kereskedelem széleskörű fejlesztése, a közegészségügy megerősítése és a közoktatás fejlesztése, konkrétan kifejezve — a jövőre vonatkozó 6. ötéves tervben.

Képviselő elvtársak! A népgazdaság vezetésében az a legközvetlenebb feladatunk, hogy teljesítsük az ez évi állami tervet, az ötödik ötéves terv utolsó esztendőjének tervét.

A népgazdaság fejlesztését szolgáló 1955. évi állami terv értelmében az ipar össztermelése az 1954. évihez viszonyítva több mint 9 százalékkal növekszik. Az 1950. évi ipari termelési ebben az évben 80 százalékkal haladja túl. Ez azt jelenti, hogy az iparban határidő előtt teljesítjük az ötéves tervet.

Még nagyobb arányokban növekszik a nehézipar termelése: öt év leforgása alatt 84 százalékkal. Az elmúlt évihez viszonyítva nagyobb lesz a vasúti, országúti, folyami és tengeri szállítási volumene is.

A mezőgazdaságban az idők folyamán munka indul a párt Központi Bizottságának januári plenáris ülésén hozott határozat valóra váltása érdekében. A terv a gabona, az ipari növények, a burgonya, a zöldség, a hús, tej, tojás és gyapjú termelésének jelentős fokozását írja elő.

A mezőgazdasági nyersanyagforrásoknak az 1955. évi tervben előírt bővítése biztosítja majd a népi fogyasztási cikkek termelésének további növelését, amely 71 százalékkal fogja túllépni az 1950-es színvonalat.

1955-ben tovább emelkedik a nép anyagi jóléte és kulturális színvonal. A nemzeti fejlődés 10 százalékkal lesz nagyobb a tavalyinál. Növekedni fog a munkások és tisztviselők béralapja, a parasztok természetbeni és pénzjévedelme, bővül a lakásépítkezés.

A népgazdaság fejlesztését szolgáló 5-6 évi terv teljesítése a gazdasági élet belső tartalékainak teljes feltárását, jobb kihasználását és egész népkép kitartó munkáját követeli meg.

A munkatermelékenység további fokozása rendkívül fontos a tervben kitűzött feladatok teljesítése szempontjából. Termelékenyebb munka — ez az egyik legfontosabb tényezője annak, hogy a népgazdaság többet termeljen, az önköltség csökkenjen és a felhalmozás növekedjen. Nyilvánvaló, hogy a fontos kérdésben nálunk még komoly fogyatékok vannak. Az ötéves terv feladataihoz mérten lemaradtunk a munkatermelékenység fokozásával.

Elvtársak, nem szabad megfeledkezni V. I. Lenin utmutatásairól, amelyek szerint a munkatermelékenység döntő fontossága van az új társadalom felépítése szempontjából. Tekintetbe kell vennünk azt, hogy csak az egész társadalmi munka termelékenységének növekedése arányában fokozhatjuk a népi fogyasztást.

(Folyt. a 2-ik oldalon)

— Szakképzett mestereket (2. oldal).
— Biráló cikkeink nyomán (2. oldal).
— Tartományunk mezőgazdasági előmozdításának értékelése (3. oldal).
— Uj miniszterek kinevezését hagyta jóvá az SzSzKzS Legfelső Szovjetje (3. oldal).
— A Szovjetunió 1955. évi költségvetése a szovjet nép jólétének to-

vábbi emelését szolgálja (3. oldal).
— Az SzSzKzS Legfelső Szovjetje jóváhagyta a minisztériumok át-szervezéséről szóló törvényerejű rendeleket (3. oldal).
— Határozata nyilatkozata a szovjet-japán tárgyalásokról (3. oldal).
— A kollektív szerződés a terv teljesítésének ösztönzője (3. oldal).
— A nemzetközi helyzet és a Szovjetunió kormányának külpoli-

tikája — V. M. Molotov beszámolója a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének ülésén (4. oldal).
— Szovjet-kínai kereskedelmi egyezményt írtak alá Moszkvában (4. oldal).
— Amerikai repülőgépek ismét megsértették Kína légterét (4. oldal).
— Riadalom Bonnban és Washingtonban a francia kormányváltás miatt (4. oldal).

A Szovjetunió nemzetközi értekezletet javasol a Tajván környéki helyzettel kapcsolatban

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASSZSZ jelenti:

Mint a sajtó már közölte, V. M. Molotov szovjet külügyminiszter január 28-án és 31-én megbeszélést folytatott W. Hayterrel, Anglia moszkvai nagykövetével a Tajván-sziget és a kínai partvidék körüli más szigetek környékén előállt helyzetről.

Anthony Eden angol külügyminiszter február 2-án közölte N. D. Belohvesztjikovval, a Szovjetunió angolai ügyvivőjével az angol kormány nemhivatalos álláspontját. Nyilatkozatában érintette a fentemlített kínai szigetek környékén előállt helyzet kérdését.

Molotov szovjet külügyminiszter február 4-én fogadta az angol nagykövetet és a következő nyilatkozatot adta:

„Mint azt január 31-i nyilatkozatában már kifejtette, a szovjet kormányt aggodalommal tölti el — akár csak az angol kormányt — a Tajván és a kínai partvidék körüli más szigetek környékén előállt fenyegető helyzet. Ez a helyzet veszélyezteti a béke fenntartását és növeli egy újabb háború esélyeit.

A szovjet kormány véleménye szerint az itt előállt helyzet az oka, hogy az Amerikai Egyesült Államok néhány évvel ezelőtt, Csang Kaj-sek segítségével megkaparintotta a Kínához tartozó Tajván-szigetet, Penhu-t és más szigeteket. Az Egyesült Államok az utóbbi időben újabb agresszív akciókba kezdett ezen a vidéken, ami még inkább fokozta az ottani feszültséget.

Ez abban jutott kifejezésre, hogy bizonyos, az Egyesült Államok ellenőrzése alatt álló fegyveres erők nem provokáltak fegyveres támadásokat intéztek kínai partmenti városok és vidékek ellen, hogy az USA tengeri és légi haderőket vonj össze az említett térségben, valamint, hogy az USA egyes államférfiai hivatalos nyilatkozataikban azzal fenyegetőztek, hogy fegyveres erőket alkalmaznak a Kínai Népköztársaság ellen.

Tajván-sziget környékén annak következtében állott elő a veszélyes helyzet, hogy az Amerikai Egyesült Államok beavatkozott Kína belügyeibe és hogy az utóbbi időben fokozódtak az USA-nak a Kínai Népköztársaság elleni agresszív akciói. A szovjet kormány ennek a veszélyes helyzetnek a felszámolására megvizsgálás végett a Biztonsági Tanács elé terjesztette „Az Amerikai Egyesült Államoknak a Kínai Népköztársaság elleni Tajván és más kínai szigetek környékén elkövetett agresszív akcióira vonatkozó kérdést”. A szovjet kormány ezzel a javaslatával elő akarta mozdítani a Tajván környéki helyzet rendezését és a távolkeleti helyzet megszüntetését.

A szovjet kormány, amikor ezt a kérdést a Biztonsági Tanács elé terjesztette, javasolta, hívják meg a Kínai Népköztársaság központi népi kormányának képviselőjét, hogy Kína törvényes képviselőjeként vehessen részt a Tanácsban és hogy távolítsák el a Biztonsági Tanácsból a csangkajseki megbízottat, aki törvény-

telenül foglalja el helyét az Egyesült Nemzetek Szervezetében.

Mint az ENSZ főtitkára utján továbbított válaszból kitűnik, a Kínai Népköztársaság kormánya hozzájárult, hogy részt vegyen a Szovjetunió által a Biztonsági Tanács elé terjesztett kérdés megvitatásában, azzal a feltétellel, hogy a kuomintangisták képviselőit távolítsák el a Biztonsági Tanácsból és ott helyett Kína törvényes képviselőjeként a Kínai Népköztársaság képviselője foglalja el.

Az Amerikai Egyesült Államok és Anglia — amint ez az angol kormány nyilatkozatából, valamint megfigyeltjeink a Biztonsági Tanácsban elfoglalt álláspontjából kitűnik — elutasította a Kínai Népköztársaság jogos és törvényes követelésének figyelembevételét. Ez lehetetlenül teszi a Tajván és más kínai szigetek környékén előállt helyzet törvényes és elfogadottan megvitatását a Biztonsági Tanácsban és azt is lehetetlenül teszi, hogy a Tanács megfelelő intézkedéseket tegyen az ottani feszültség enyhítésére és a Kínai Népköztársaság nemzeti jogainak védelmére.

A béke megszüntetése és a távolkeleti nemzetközi feszültség enyhítése céljából — a szovjet kormány véleménye szerint — a jelen körülmények között célszerű volna olyan más módozatot keresni, amely megkönnyíti a fentemlített vidéken előállt helyzet rendezésének lehetőségét.

A szovjet kormány úgy véli: célszerű volna, hogy a Tajván és más kínai szigetek környékén előállt helyzet rendezésében leginkább érdekelt országok egy megfellelő értekezleten vizsgálják meg ezt a kérdést. Ezen az értekezleten a Kínai Népköztársasággal és az USA-val együtt részt vehetne Anglia, a Szovjetunió, Franciaország, India, Burma, Indonézia, Pakisztán és Ceylon.

Véleményünk szerint Anglia, a Szovjetunió és India lehetnének a kezdeményezők ebben az irányban, ha Anglia és India kormányai ezzel egyetértenek.

Ez a kezdeményezés összhangban állana Eden urnak azzal a kifejezéssel, hogy Anglia és a Szovjetunió közös erőfeszítése szükséges az elrendezett nemzetközi kérdések megoldásához.

Az értekezlet összehívásának idejét és helyét illetően a szovjet kormány azon a véleményen van, hogy az értekezletet meg kell tartani februárjában Sanghajban, vagy Új-Delhibe hívják össze.

A szovjet kormány azt a reményét fejezi ki, hogy Nagy-Britannia kormánya megvizsgálja a szovjet kormány e nézetét és közli véleményét.

V. M. Molotov külügyminiszter ugyanaznap fogadta P. Kaul-t, India ideiglenes ügyvivőjét a Szovjetunióban és átnyújtotta neki a szovjet kormány hasonló nyilatkozatát a Tajván-sziget és a Kína partvidék körüli többi sziget környékén előállt helyzet kérdésében.

A megkezdett tárgyalások tovább folynak.

Felelemlik tiltakozó szavukat!

Ujabb aláírások

Székkudvar dolgozó parasztjai az elmúlt napokban nagy békegyűlést tartottak s ezalkalommal aláírták a Béke Világtanács felhívását. Gubincsik István egyenlőleg gazdálkodó dolgozó paraszt, aki három hektárnyi földjét műveli, kifejtette egy újabb háború kirobbantása elleni élénk tiltakozását, miközben aláírta a békeívet.

— Nem akarok háborút. — mondja — elég volt nekem abból háború az első világháborúban, amikor a burzsoáz-füldesuri kormány tízennyolcvéves fejjel a frontra küldött. S miután a háborúból hazajöttem, az lett a sorsom, ami azelőtt volt: dolgozni az uraságnál, napszámba járni a kulákhhoz, mert másképpen nem tudtunk megélni. Így ment ez egészen 1944 augusztusáig.

— A felszabadulás után, — folytatja a már majdnem hatvan éves Pista bácsi — megváltozott a mi helyzetünk is. Kaptunk egy kis földet és azt dolgozzuk meg a feleségemmel. A fiamat és leányomat a népi demokratikus rendszer nevelte jó munkásemberekké. A fiamat az állam szaktanfolyamon képezte ki s leányommal együtt az aradi „December 30”-gyárban dolgoznak.

— En, mint a község egyik néptanácsi képviselője, — mondja tovább Gubincsik elvtárs — békeben és megelégedésben akarok élni s minden erőmmel arra töreksem, hogy megvédjem hazámat, amelynek annyi mindent köszönhetek.

Még számos dolgozó paraszt írta alá a békeívet, annak kifejezésül, hogy a béke cselekvő harcosai akarunk lenni és megvéti azokat, akik egy újabb háború kirobbantásán mesterkednek.

Székkudvar dolgozóit lelkesen foglalkoztatja a béke mellett.

11 gyermekéért

Zimánd község dolgozó február 13-án délelőtt gyűlést tartottak a „Petőfi Sándor” kulturothtonban, hogy felelemlik szavukat az atomháború ellen és csatlakozzanak országunk népének és a világ összes népeinek békemozgalmaához.

A gyűlésen jelen voltak a község egyenlőleg gazdálkodó dolgozó, parasztjai és kollektivisták. A jelenlévők egyemberként vállalták, hogy a béke megvédése érdekében igyekeznek az idei tavaszi kampányban a legsebbe eredményeket elérni.

A gyűlés végén több csoport alakult, hogy felkeressék a község dolgozó parasztjait.

Estére értek el Fodor Erzsébet hős anyához. Fodor Erzsébet tizenegy gyermeknek adott életet és nevelt fel. Legkisebb gyermeke egy tízenhétéves fiú. Ezekért írta alá Fodor Erzsébet a békeívet. Fiaért, akik közül három már a múlt háború borzalmait is mint katonák élte át.

Fodor Erzsébet népes családjáért és azért írta alá a békeívet, hogy ezzel is akadályt gördítsen a háborút akaró vérengzők mesterkedése elé.

— Csak azok akarunk háborút, — mondja Fodor Erzsébet — akiknek ebből valamilyen hasznuk származik. Ezek pedig nem lehetnek becsületes emberek, mert mások vére árán akarunk meggazdagodni. Ezért én egész családommal együtt aláírom a békeívet.

Békegyűlés Pernyávn

Február 11-én a pernyávi kulturothton kistermében a pernyávi 21., 22. és 23. számú békeharcbizottság, valamint a nöbizottság tagjai tanácskozást tartottak az aláírási akció megkezdéséről. E tanácskozáson Grác Jozefin elvtársnő kifejtette, hogy miért kell az atomháború ellen tiltakozó szavunkat felelni.

Ezután Zoriti Cornel pap, a 22. békeharcbizottság titkára ismertette a Béke Világtanács felhívását, valamint hazánk állandó békevédelmi bizottságának felhívását. A felhívás ismertetése előtt pár szót intézett a hallgatókhoz.

— Testvéreim, — kezdte — meg kell magyaráznunk Pernyávnak valamennyi becsületes lakójának, hogy a Béke Világtanács felhívását családi otthonuk békéjéért, szeretetükéért, egészségükéért írják alá. Minden egyes aláíró a jövő békés építését jelenti valamennyiünk számára.

Ezután több hozzászólás következett.

— Hat gyermeknek vagyok az anyja — mondotta Teodorov Susana háziaszony. — Gyermekeim az életnek neveltem. Az anyja gyermekét féltő szeretetével tiltakozom az atomfegyverek használatá, a háború ellen s ezért írom nevemet a felhívás alá. Ugyanakkor körzetemben minden anyát felkeresek a békeívet, hogy mindannyian aláírják.

— A Béke Világtanács felhívásának aláírása minden egyes dolgozó akaratát fejezi ki. Azoknak az akaratát, akik a pusztítás ellen tiltakoznak — mondotta Killin Sándor igazgató-tanító. — A béke aláírása minden dolgozónak kötelessége, hiszen ezzel a békeharcot erősítjük. A többi hozzászólók hasonlóan emelték fel tiltakozó szavukat. Egyikük gyermekeiről, a békés jövő építéséről, a családi otthon egységéről beszélt, arról, ami a szívéhez legközelebb áll. Végül valamennyien aláírták nevüket.

A nemzetközi helyzet és a Szovjetunió kormányának külpolitikája

V. M. Molotov beszámolója a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének ülészakán

(Befejező rész.)

A republikánus párt ma már nem rendelkezik többséggel az amerikai kongresszusban. A tavaly őszi választások óta a demokrata párt szerezte meg a többséget az amerikai parlamentben. Ezzel kapcsolatban érdemes idézni Stevenson szavait. Stevenson, a demokrata párt vezető személyisége, az 1952. évi választások idején a demokrata párt elnökjelöltje volt. Az amerikai sajtó híradása szerint Stevenson a demokrata párt 1954. szeptember 8-i gyűlésén a következőket mondta:

„Megállapítottam, hogy olykor nehéz megkülönböztetést tenni politikánk és nyilvános nyilatkozataink, jelszavaink között — vagyis azok között a határozatok között, amelyek vonzó látszatot kölcsönöznek politikánknak; úgy látszik, mi jelszavakra alapozott politikát folytatunk. Ezeket a jelszavakat: Dulles bocsátja ki, Knowland pedig dióhéjra tájékoztatja a nemzetet. Ez a politika semmit sem jelent és voltaképpen semmire sem vezet. Emlékeznünk még az olyan messz és érzélgős kijelentésekre, mint „felszabadítás”, „akciószabadság” Csang Kaj-seknek”, „vegyük át a kezdeményezést”, „új magatartást” a védelem kérdésében, „nagyszabású visszavágást” és így tovább.

Ezek a jelszavak egymásután, észrevétlenül eltűnnek, mindjobban alácsúsznak tekintélyünk és befolyásunkat. Meglehetősen szomorú dolog látni, milyen levertséget okoz a washingtoni családi perpatvarok gyászos képe szövetségeseink között. De ennél is sokkal rosszabb jelenség a bűnlátás, amely úgy látszik a külügyminisztériumot sújtotta. Dulles külügyminiszternek kétségei, hogy igaz van, amikor hangoztatja, hogy elérkezett az idő külügyi kapcsolataink „fájdalmas felülvizsgálására”. A szerencsétlenség azonban az, hogy lehetetlen az észszerű felülvizsgálás egy olyan légkörben, amelyben a „tárgyalások” és az „árlások” szavak egyértelművé válnak.

Az amerikai külpolitika fent idézett értékelése olyan illetékes személy részéről, mint az elnöki tiszt legutóbbi jelöltje, figyelmet érdemel. Nem volna rossz, ha ez az értékelés valamely mértékben behatolna azoknak a tudatába, akiket közvetlenül illet. Mégis azt kell mondani, hogy az Egyesült Államok külpolitikájának ez a megítélése sem tárja fel teljes egészében a fennálló ellentmondásokat és az ezen a téren kialakult reális helyzetet.

Valóban, míg a szocializmus és a demokrácia táborát hatalmassá teszi a politikai célok egysége és a dolgozók nagy nemzetközi barátsága, az imperialista tábor külső és belső ellentétek marcangolják. Mindezek elkerülhetetlenül visszahatnak külpolitikai sikon is.

Számos példából győződhetünk meg erről. Ime néhány tény:

Emlékezzünk vissza a genfi értekezletre. Ott sikerült megegyeztetést létrehozni Franciaország, Anglia, Kína és a Szovjetunió között az indokainál béke helyreállításának kérdésében, noha az északatlanti tömb harmadik partnere, nevezetesen az USA nem akarta aláírni ezt az egyezményt. Igaz ugyan, hogy utólag, a manilai értekezleten az USA, Franciaország és Anglia megígérték egymás között bizonyos megegyeztetést. Ezúttal Franciaország és Anglia csatlakoztak az Egyesült Államokhoz és bizonyos tekintetben a genfi értekezlet határozatait ellenfogadták állást, noha ezeket a határozatokat az ő részvételükkel fogadták el.

De vajon nem azt bizonyítja-e ez, hogy az imperialista tábor kebelében

egész csomó ellentmondás dúl, amelyek hol ilyen, hol olyan formában, hol erőteljesebben, hol gyengébben nyilvánulnak meg? Mégis az USA által a manilai értekezleten elért ilyen „eredmény” ellenére, nem világos-e az, hogy a genfi értekezleten elért politikai eredmények „jelentőségükben összehasonlíthatatlanok a manilai értekezlet gyászos eredményeivel?”

1952 tavaszán hat nyugateurópai állam kormányai, az Egyesült Államok és Anglia nyomására aláírta az úgynevezett „európai védelmi közösségtől” szóló szerződést. Mégis a francia parlament 1954 augusztusában elutasította ezt a szerződést és le kellett mondani az „európai védelmi közösséggel” kapcsolatos tervekről. Ez a terv a francia parlamentben azért bukott meg, mert kitűnt, hogy túl nagyok az ellentmondások a francia nép akarata és a francia kormány szándékai között.

Hogyan értékelendő az itt idézett tény? Minden okunk megvan annak állítására, hogy az „európai védelmi közösség” kudarca az imperialista táborban dúló mély ellentmondások következménye. Másrészt pedig lehetetlen el nem ismerni, hogy ez az amerikai külpolitika agresszív irányzatának vereségét jelenti.

Ezúttal — 1954 október 23-án — aláírták az úgynevezett párisi egyezményeket. Ez volt a második kísérlet Nyugat-Németország remilitarizálásának elfogadására. Úgy látszik, hogy a dolgok a lehető legjobban mennek, s egyes európai országok és az USA kormánya már biztosra vették, hogy győzelmet aratnak a német imperializmus helyreállítására irányuló terveik megvalósításában.

De a francia parlament az utóbbi napokban ismét habozni kezdett s ez újabb nehézségeket okozhat a párisi egyezmények hiteinek. Itt vált érezhetővé az USA égisze alatt álló politikai-katonai tömb részlegeinek egyikeben kiéleződött ellentmondások befolyása. Ami az utóbbi napokban lezajlott, kormányválsággal végződő franciaországi eseményeket illeti, ezek az amerikai külpolitikai tájékozódás újabb vereségét bizonyítják.

Most pedig lássuk, milyen befolyás volt a külpolitikai eseményeknek az Egyesült Államokban az 1952. évi őszi elnökválasztás idején.

Mint ismeretes, az elnökválasztáson akkor a republikánus párt győzött, amely, ha nem is túlságos szilárdsággal, de a népi demokratikus országokkal szemben az úgynevezett „felszabadítás” politikáját vallotta. A republikánusok ezt a „felszabadítási” politikát bizonyos mértékben szembeszegették a demokrata párt politikájával, amelynek többsége mérsékeltebb külpolitikai vonalat követelt, a „távolodó” magatartást néven ismert politikát, noha mindkét pártban akadnak hívei mindkét politikai vonalnak. Nem szabad azonban elfelejteni, hogy Eisenhower, a republikánus párt jelöltje, még a választások előtt megígérte, hogy véget vet a koreai háborúnak, amelybe az Egyesült Államok akkor lépett be, amikor még Truman demokrata pártja volt hatalmon. Lényegében ez határozta meg az elnökválasztás eredményét. A demokraták vereségét az elnökválasztáson nem azzal kell magyarázni, hogy a demokraták mérsékeltebb külpolitikát követelték, hanem azzal, hogy ők viselték a felelősséget az általuk kirobbantott koreai háborúért. Másrészt a republikánusok nem azért győztek az elnökválasztáson, mert agresszívebb külpolitikát hirdettek, hanem ellenkezőleg, mert pártjuk egy ideig valóban olyan pártnak bizonyult, amely nem a koreai agresszió folytatása mellett volt, hanem a háború befejezése és a koreai béke helyreállítása mellett.

Nekünk figyelemmel kell lennünk az imperialisták által létesített katonai tömbökben és csoportosulásokban észlelhető ellentmondásokra, akár az északatlanti tömbből van szó, akár másról. Mindezekben a csoportosulásokban hol fokozódik egy újabb háború kirobbantásának sürgetését célzó irányzat, hol az ellenkező áramlatok kerekednek felül. Az ellentétes irányzatoknak e harcra nemcsak bizonyos országokban folyik le, hanem még inkább tükröződik a tömbökön belül, sőt a tömbök között is.

Ezzel kapcsolatban figyelembe kell vennünk, hogy ezek az ingadozások — ami rendkívül fontos — azok az ingadozások, amelyek a nemzetközi feszültség enyhítése szempontjából fontosak, annál erősebben és annál gyakrabban nyilvánulnak majd meg, minél szervezettebben és tevékenyebben bontakozik ki világsszerte a békeért és a nemzetközi feszültség enyhítéséért folyó népi mozgalom.

Az említett példák jellemzőek az imperialista táborban fennálló számos ellentmondásokra. Ezek az ellentmondások tükröződnek a különböző országok kölcsönös viszonyában, valamint egyes kormányok politikájában, sőt még egyes pártok kebelében is, amelyek bizonyos mértékig kénytelenek figyelembe venni nemcsak a milliósok és milliárdosok akarát, hanem választóik széles körének közvéleményét is.

A szovjet külpolitika nem hagyhatja figyelmen kívül mind a különböző, tökések országok között fennálló jelentős ellentmondásokat, mind az illető országokban, sőt a tökések osztaílyok és csoportok különböző pártjainak kebelében fennálló ellentmondásokat is. A mi feladatunk az, hogy ezeket az ellentmondásokat felhasználjuk a béke megőrzésére és megerősítésére, az agresszív, antidemokratikus erő gyengítésére érdekében.

5. — Fő feladatunk a béke megerősítése

Közlünk, akik a tartós béke hívei vagyunk és ellenfeleink között mely szakadék tátong.

Ellenfeleink a fegyverkezési hajszával vannak elfoglalva. Azzal a számítással indulnak el ezen az úton, hogy megerősítik politikai táborukat, de utjuk valójában gazdasági és politikai helyzetük elkerülhetetlen gyengüléséhez és a laknázásához vezet.

A Szovjetunió a fegyverkezési hajszával szembehegyezi békepolitikát és javaslatait, amelynek mindennemű fegyverkezést lenyegesen csökkentésére, az atomfegyver feltétel nélküli betiltására és határozott nemzetközi ellenőrzés létesítésére vonatkoznak mind a fegyverzet csökkentéséről, mind az atomfegyver és bármilyen más tömegpusztító fegyver betiltását illetően. Ellenfeleink nyíltan egy új háború felé irányítják a dolgokat és az utóbbi időben zajos propagandát fejtenek ki egy atomháború céltudatos előkészítésének szükségessége körül. Ennek ellenére sohasem fogják elérni, még saját népeknél sem, agresszív politikájuk helyettesítését. Ezt a politikát nem csak a széles néptömegek utasítják vissza, hanem a józanabbul gondolkodó, módosabb osztályok egy része is. Ilyen politikai irányvonallal legfeljebb azt érik el, hogy egyes különösen hangos államférfiak már kezdetben lejáratták magukat saját országukban és külföldön is.

A Szovjetunió az atomkérdésben is ellentétes álláspontot foglal el. A szovjet kormány már javasolta is az Egyesült Államok kormánynak, hogy haladéktalanul küssön olyan egyezményt, amely szerint lemond az atomfegyver használatáról és az atomerő kizárólag békés célokra használja fel. A Szovjetunió határozottan támogatja a Béke Világtanácsnak azt a legújabb javaslatát is, hogy minden országban semmisítsék meg az atomfegyver-készleteket és így a világ népei biztosak legyenek abban, hogy sohasem kerülhet sor atomháborúra. Eppen ezért támogatja oly határozottan és tevékenyen a Szovjetunió egy nemzetközi értekezlet összehívását az atomerő békés célokra való felhasználásának kérdésében. Azt javasoljuk az Egyesült Államoknak, hogy ne az atomfegyver gyártásában versengjünk, hanem az atomerő békés célokra való felhasználásában.

Ellenfeleink az „erőhelyzetben alapuló politikát” hirdetik. Idegesek és ugyanakkor ijesztgetni akarnak. Fegyverekkel és szaralással próbálkoznak, de ezzel csak a gyenge idegzetűket és az ingadozókat félemlítik meg.

A Szovjetunió úgy véli, hogy azok, akik a szovjet néppel szemben ennyire határozottan és közökhöz nyúlhatnak, kétségkívül kudarcot vallanak. Tudniuk kell, hogy ha sor kerül rá, meg fogjuk védeni magunkat. Ideje lenne megérteni, hogy ami a Szovjetunió és az USA közötti viszonyokat illeti, a helyzet már teljesen tisztázva van.

A Szovjetunió nagyobb mennyiségű felszerelést szállít a Kínai Népköztársaság most épülő és újjáépülőben lévő iparvállalatainak, közúti közlekedési, gépjármű és vegyipar-nak, valamint más iparágaknak. Az eddigig több komplex szerszámgépet, külön rendelt felszerelést, kö-lajfűtő berendezést, traktort, kő-olajfűtőket, az iparhoz és közlekedéshez szükséges különféle anyagot s más árut kap a Szovjetunióból a kínai népgazdaság.

A Kínai Népköztársaság wolframot, cinkt, jútát, molibdent, gyapjút, nyerslemlét, nyersbort, szójababot, rizst, növényi olajat, teát, citrom-félleket, parafejtőgyérgest és egy-bek szállít a Szovjetunióknak.

A jegyzőkönyvet szovjet részről I. G. Kabanov külkereskedelmi miniszter, kínai részről pedig Li Csz e-zsen, a külkereskedelmi miniszter első helyettese, a Kínai Népköztársaság kereskedelmi küldöttségének vezetője írta alá.

mos ellentmondásokra. Ezek az ellentmondások tükröződnek a különböző országok kölcsönös viszonyában, valamint egyes kormányok politikájában, sőt még egyes pártok kebelében is, amelyek bizonyos mértékig kénytelenek figyelembe venni nemcsak a milliósok és milliárdosok akarát, hanem választóik széles körének közvéleményét is.

A szovjet külpolitika nem hagyhatja figyelmen kívül mind a különböző, tökések országok között fennálló jelentős ellentmondásokat, mind az illető országokban, sőt a tökések osztaílyok és csoportok különböző pártjainak kebelében fennálló ellentmondásokat is. A mi feladatunk az, hogy ezeket az ellentmondásokat felhasználjuk a béke megőrzésére és megerősítésére, az agresszív, antidemokratikus erő gyengítésére érdekében.

5. — Fő feladatunk a béke megerősítése

Ha összehasonlítanók a Szovjetuniót, minden emberanyag-tartalékaival, óriási anyagi forrásaival, valamint külső szövetségeseivel — figyelembe véve azt az erkölcsi és politikai támogatást is, amelyen békepolitikáját a többi országban élő néptömegek részesítik — vagyis ha összehasonlítanók a mai Szovjetuniót és az Amerikai Egyesült Államokat, figyelembe véve mindezeket a fentemlített tényezőket az USA-val kapcsolatban is, világosan kiderülne, hogy a Szovjetunió nem gyengébb, mint az Amerikai Egyesült Államok.

Nem szabad megfeledkezni arról sem, hogy a Szovjetunióknak vitathatatlan fölénye van az Egyesült Államokkal szemben, mert a békeszerető Szovjetunió nem fenyeget senkit, nem avatkozik bele más államok belügyeibe, hanem ellenkezőleg: valóban igazságos és igaz ügyet védelmez, olyan ügyet, amely a világ dolgozóinak és valamennyi elnyomott népnek forró rokonszenvét élvezi, ilyen ügy csak győzhet.

Mit javasol a Szovjetunió? Azt javasoljuk, hogy egyik részről se folyamodjanak a fenyegetés és a szaralás politikájához. Ez semmi jóra sem vezet.

Sőt, mi úgy véljük, hogy az erejében valóban biztos fél nem akarhat háborút. Azoknak, akik biztosak érőkben, biztosak jövőjükben, nincs szükségük háborúra.

Az agresszor számára menthetetlenül rosszul fog végződni minden olyan kaland, amely egy új világháború kirobbantásával volna kapcsolatban, mert az emberek szániműioinak öntudata napjainkban már olyan színvonalra emelkedett, hogy e százmilliók, igaz ügyük biztos tudatában, valamennyi szovjet emberhez hasonlóan, a végsőkig harcolnának minden bűnös agresszió ellen.

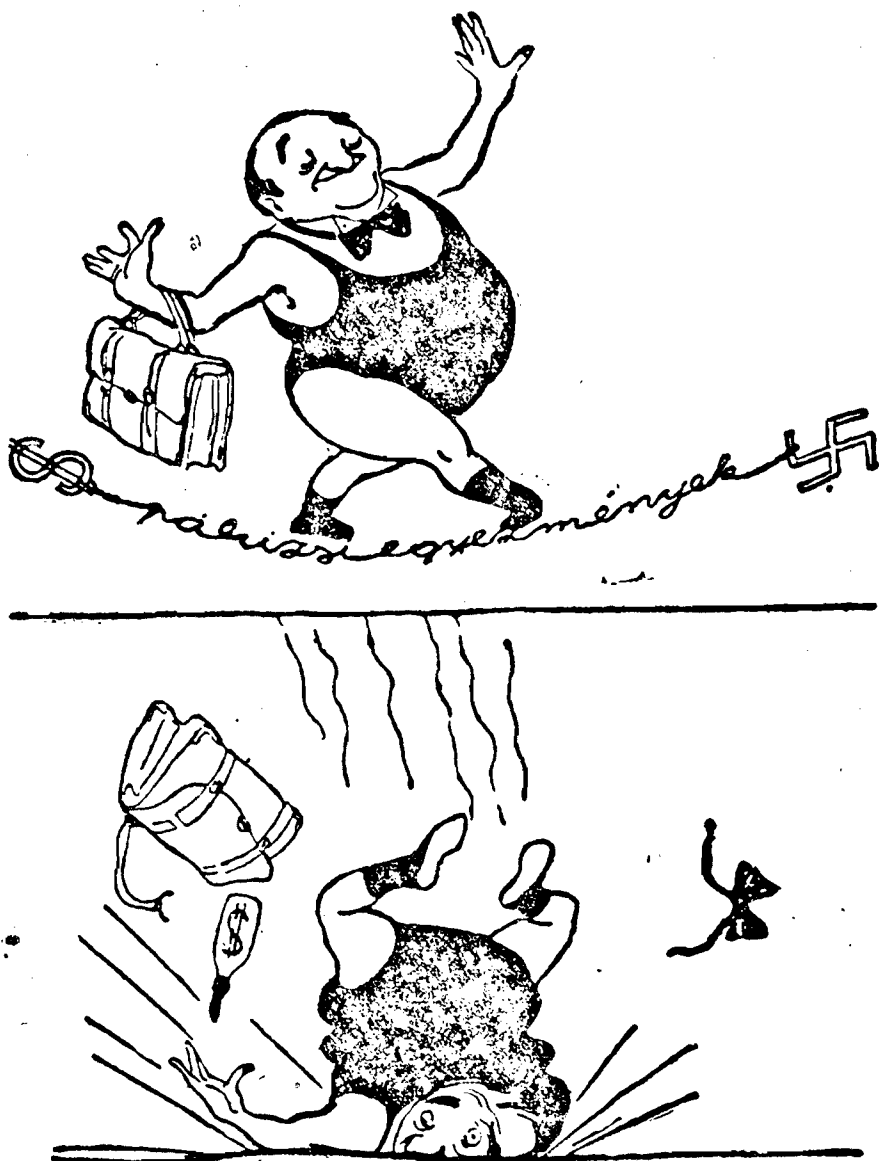
Nem a „világérvilázító” pusztulna el, — bármennyit szenvedne is egy új agressziótól — hanem az a már rohadott, vérrel áztatott alapokon nyugvó társadalmi rendszer, amelynek közeleg már a vége, amelyet agresszív jellege miatt elítéltek és amelyet elutasítanak az emberek, mert kizsákmányolja a dolgozókat és elnyomja a népeket.

A Szovjetunió külpolitikája a különböző társadalmi rendszerek egymasmelléltetésének lenni elvén alapszik. Mi megvédjük ezt az elvet, azt akarjuk, hogy a népek békében és nyugodtan éljenek.

Mi megvédjük ezeket az elveket, mert az egymasmelléltetés körülményei közt teljes lehetőség van arra, hogy egy egész történelmi időszakra biztosítani lehessen mind a népek békéjét és szabadságát, mind az országok közötti békés kapcsolatokat, megvan a lehetőség újabb sikerekre az emberiség haladásában.

Mi az egymasmelléltetés lenni elve mellett foglalunk állást és ezért vagyunk ez elvek mellett, mert biztosak vagyunk a szocializmus erőiben és abban, hogy a kommunizmushoz vezető helyes utat választottuk.

A kötél-táncos bukása

(Kukrinykshi rajza a „Pravda”-ból.)

Riadalom Bonnban és Washingtonban a francia kormányválság miatt

BERLIN. (Agerpres.) — „Nagy megdöbbenés Bonnban” címmel a „Die Tat” című polgári lap a franciaországi kormányválságról írva kifejti, hogy e válság „sajnálatát, sőt nagy megdöbbenést” keltett Bonnban. A lap véleménye szerint a franciaországi kormányválság miatt Bonnban minden bizomnyal felvetődik a kérdés: „mi lesz a sorsa a párisi szerződésnek?”

A „Die Tat” emlékeztet arra hogy a bonni kormány hiába reménykedett abban, hogy a francia szenátus ratifikálásával elaltatva téjteszheti a Bundestag elé a párisi egyezményeket. „A párisi szerződések ratifikálása — írja a lap — újabb halasztást szenved, de pedig a gyakorlatban azt jelenti, hogy Bonn ismét abba a helyzetbe kerül, hogy ratifikálnia kellene a szerződéseket még mielőtt tisztázódott volna makacs-kodó partnerének magatartása.”

Nem könnyebb a helyzete azoknak a franciáknak sem, akik helyettesítik Nyugat-Németország felleggyverését. „a francia kormány kénytelen lesz ismét egy darabka cukrot tartani a parlament elő orra elé, hogy rábírja az utolsó akadály átugrára” — írja a „Die Tat” azokkal az „újabb engedményekkel” kapcsolatban, amelyekre Nyugat-Németországnak rá kellene szánnia magát ahhoz, hogy ellensúlyozza a francia parlamentben a Nyugat-Németország remilitarizálásával kapcsolatban kialakult erős ellenzék nyomását. Mendés-France bukása nagy aggodalmakat váltott ki Bonnban. A kereszténydemokrata szövetség tagjai attól félnek, hogy az új francia kormány megalakulá-

sával egyidejűleg „Páris ismét felveti a Saar fölves kérdését” mint hogy — írja a „Die Tat” — „az az engedmények, amelyeket Mendés-France tett Baden-Badenben, nem olyan terméshetiek, hogy tiszteletbentartásukra kötelezhetné az új francia kormányt.”

Mint ismeretes, a bonni koalíció mindent elkövet, hogy siettesse a párisi szerződések megvitatását a Bundestagban. A koalíció ennek érdekében kifejtett nyomásáról értekezve, a „Die Tat” nem csinál titkot belőle, hogy a Franciaország és Nyugat-Németország között észlelhető nézeteltérések sokasága miatt „Adenauer azért fejt ki nyomást a szerződések ratifikálásának siettetésére”, mert — írja a svájci lap — „Adenauer reméli, hogy a ratifikálás után erősen visszaautasíthatja a franciák esetleges további követeléseit.”

NEWYORK. (Agerpres.) — A „Chicago Tribune” — a franciaországi kormányválságot kommentálva — egyik szerkesztője cikkében sértő kirohánásokkal illeti a francia politikusokat, s a francia kormány módszeit az amerikai pénzügyi szelhamosok eljárásához hasonlítja. A lap, amely szerint Franciaország a „politikai anarchia” példája, attól való félelmében, hogy a nyugat-német militarizmus feltámasztását szolgáló tervek kudarcba fulladnak, így ír: „Mendés-France kormánynak bukása következtében Franciaország mindent elronthat a parlament labirintusban” (a párisi egyezmények ratifikálásáról van szó.)

Amerikai repülőgépek ismét megsértették Kína légterét

PEKING. (Agerpres.) — Az Új Kína hírigyűnőség jelent:

Február 11-én négy „F-86” típusú amerikai repülőgép Liaonin tartomány (Eszakkelet-Kína) partvidékén behatolt Kína légterébe. A kínai felszabadító néphadsereg repülőgépei kiűzték az idegen repülőgépeket.

A hét filmjei

„DOZSA GYÖRGY” mozi: február 15-én: A tartalékjátékos. Előadások: 3, 5, 7 és 9 óra. Naponta 11 óra után.

„NICOLAE BALCESCU” mozi: február 15-én: Alarcos bál. Előadások: 3, 5, 7 és 9 óra.

„HERBAK JÁNOS” mozi: február 19-ig: Különös házasság. Előadások: 3, 5, 7 és 9 óra.

„I. L. CARAGIAI E” mozi: február 17-ig: A nyomorultak. (Első rész.) Előadások: 3, 5, 7 és 9 óra.

„UJ IDŐK” mozi: február 20-ig: A tenger fia. Pólműsor. Híradó az európai országok moszkvai konferenciájáról, a béke és az európai biztonság megvédéséről. Előadások: 3 órától folytatódóan.

„SOLIDARITATEA” mozi (Gáj): február 15-én Anna rendjel. Előadások: hétköznap: 7 óra, vasárnap: 3, 5 és 7 óra.

„MAXIM GORKIJ” mozi (Mikolaka): február 15-én: A kis púpos története. Előadások: este 7 óra, vasárnap 3, 5 és 7 óra.

„NICOLAE BALCESCU” mozi (Lippa): február 16-ig: A púpos lovacska.

„PETOFI SANDOR” mozi (Radna): február 16-ig: A nemzeti színház jubileuma — Asztali tenisz bajnokságok.

„POPULAR” mozi (Nagyszentmiklós): február 16-ig: Vassza Zseleznova.

★
AZ ARADI ALLAMI ROMÁN SZÍNHÁZ műsora:
Szerdán, február 16-án este 19.30 óra Mollière „Tartuffe” című komédiája kerül bemutatásra.

N. A. Bulganyin fogadta az amerikai újságírokat

MOSZKVA. (Agerpres.) — A TASZSZ jelenti: N. A. Bulganyin, a Szovjetunió minisztertanácsának elnöke február 12-én a Kremlben fogadta W. R. Hearst, Kingsbury Smith és F. Connif amerikai újságírokat, akikkel hosszasan elbeszélgetett.

Szovjet-kínai kereskedelmi egyezményt írtak alá Moszkvában

MOSZKVA. (Agerpres.) — A TASZSZ jelenti:

A Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság megbízottai pénteken aláírták a két ország ez évi kölcsönös áruszállításairól szóló jegyzőkönyvet.

A tárgyalások a barátság és a kölcsönös megértés légkörében folytak le.

1955-ben tovább bővül a szovjet-kínai kereskedelmi csere.